

# Sămănătorul

Revistă Săptămânală

Director: AUREL C. POPOVICI

## SUMARUL:

- I. SCURTU. — Societatea scriitorilor români.  
R. D. IOAN. — Almanzor (poezie după Heine).  
AL. GH. DOINARU — Răzbunare (nuvelă).  
M. FAUR. — Cântece (versuri)  
CONSTANTIN DOBOȘ. — Peste gard.  
A. F. — Sonet (versuri).  
MIHAIL FAUR. — Nocturnă.  
TATĂL. — traducere din Björnson.  
N. BUDURESCU. — Lupta de călăreț.  
(versuri după Th. Gautier).  
NASTRATIN ET COMP. — Stiri și informații.

Exemplarul 20 bani

„MINERVA“ — București..



# SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ SĂPTĂMĂNALĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

B-dul Academiei, 3,

BUCUREȘTI

ABONAMENTUL ANUAL

În țară . . . . . 10 lei

În străinătate . . . . . 12 »

## Societatea scriitorilor români

În locul unei recolte de opere mai mult ori mai puțin remarcabile, toamna literară și-a început darurile cu o societate a scriitorilor români. De sigur, darul este cel mai original și cel mai bine venit din câte ni se puteau face. După pricinile, luptele și crizele literare, ale celor din urmă ani, după diferitele dislocări de forțe literare, după convoiul de reviste nouă, întemeiate pe o clădire negustorească și cu scopuri nu tocmai literare, după amestecul de elemente politice, financiare, comerciale, sociale și chiar socialiste în viața literară militantă, după învrăjbirile și încăerările crâncene, pe toată linia, — fenomenul cel mai puțin probabil, dar și cel mai caracteristic s'a produs : a răsărit, din combinarea unor factori mare parte eterogeni, o societate a scriitorilor români.

Să fie într'un ceas cu noroc! am zis dela început și repetăm astăzi. Să fie într'un ceas cu noroc și pentru societatea cea nouă și pentru literatură și pentru publicul cetitor — și chiar pentru bieții editori dușmăniți de unii autori cu prea multe opere inedite, amenințate să rămâie poate și postume.

Dar bunele noastre urări, cu totul sincere, mai ales că și subsemnatul a primit să fie membru al noiei societăți, — aceste bune urări nu ne pot împiedeca să exprimăm aici, cu aceeași convingere, ceia ce socotim că este folositor pentru noua societate. Autorul acestor rânduri crede că are și datoria de a mărturisi cetitorilor revistei noastre observațiunile sale nepreocupate cu privire la înjghebarea și rolul societății, precum le-a spus, fără ocol, chiar în sânul adunării de constituire, care i-a și dat dreptate.

Poruind dela adevărul că separatismul și oportunismul nu pot fi cei mai cuminiți sfetnici în treburile de obște, am susținut că numai o societate a tuturor scriitorilor români poate fi salutată cu deplină încredere din partea opiniei publice, pentru-că numai această grupare ar putea fi în armonie cu realitatea vieții noastre literare. Va fi mai ușor și mai practic să grupezi câți-va în loc de mulți ori toți, dar nu este nici într'un caz mai puternic un fragment, decât întregul. Va fi mai oportun să te ferești de curajoasa încercare de-a strânge la olaltă pe toți scriitorii, dar acest oportunism nu va izbuti să provoace nicăeri impresiunea tăriei, ci mai curând a slăbiciunei.

De aceea, ni s-a părut că au fost rău inspirați și greșit au procedat cei câțiva inițiatori ai societății, când au vroit să sape între scriitori prăpastia tinerilor și bătrânilor, «activilor» și «onorarilor», actualilor și foștilor... Ei înșiși nu și-au mai apărut atitudinea în adunarea de constituire, care le-a dat însărcinarea deslușită de-a invita pe toți scriitorii noștri să adereze la noua societate. În același timp, ca o recunoaștere a muncii lor pentru înjgheberea Societății, membrii comitetului de inițiativă au fost aleși cu toții în Comitetul definitiv, iar dânsii, primind, s-au legat, firește, a proceda pe viitor în acord cu hotărârile adunării constitutive. S-au legat, deci, să caute a uni pe scriitori, a ridica prestigiul societății și a contribui la inaugurarea unei vieți literare mai senine.

E adevărat că societatea s-a alcătuit, în prima linie, pe base economice, ca un semn că scriitorii își au necazurile și nevoile lor, pe care nădăjduesc să le mai aline prin ajutorul mutual al membrilor. Dar nu e mai puțin adevărat, că necazurile și nevoile îndeamnă la apropiere sufletească, la muncă solidară, la uitarea micilor greșeli și păcate individuale și la căutarea drumului larg și neted către marile virtuți ale solidarizării. Dacă traiul ușor, fără de muncă, fără de griji, fără de jertfe, ispitește în totdeauna la trufie, la răutate și la certuri pline de venin, traiul omului trudit înalță sufletul în sfera limpede a bunății de inimă, a înfrățirii și a nobleței.

«Banul e ochiul dracului» numai pentru cei îmbuibăți și pentru cei ticăloșiți, numai pentru cei ce fac cu ochiul banului — ori de unde ar veni el. Dimpotrivă, pentru omul întreg banul este un mijloc, un simplu mijloc de înlăturare a suferinței, a mizeriei, și de liberare a sufletului din cătușele grijilor materiale umilitoare.

În acest înțeles, bazele economice ale societății scriitorilor nu pot însemna nici un fel de capitulare a talentului în fața demonilor materiei, ci numai o prevedere îndreptățită pentru asigurarea unui mediu de viață mai prielnic pe seama visătorilor în versuri și proză, cari totuși nu se pot alimenta — cu visuri. Poate fi, deci, liniștită toată lumea: scriitorii grupați în societate economică nu vor agonisi titluri de capitaliști și nu vor face concurență nici unei bănci române sau străine...

O altă grijă însă, mai temeinică poate, o vor fi având unii și alții cu privire la viitoarea activitate morală a societății: fi-va ea pașnică ori bătăioasă? Ținem să ne exprimăm și aici speranța, că nici odată forțele societății nu vor fi pornite în contra scriitorilor din lăuntrul ei ori din afară, ci numai pentru interesele și prestigiul scriitorilor și pentru propășirea literaturii.

I. SCURTU.

## ALMANZOR

— DUPĂ HEINE —

## I

In vechiul Dom de la Cordova  
 Stau stâlpi de piatră înșirați  
 Ținând cupola uriașă —  
 Frumoșii stâlpi.. nenumărați

Pe stâlpi, cupolă și pe ziduri  
 Pe jos și până sus zărești  
 Doar din Coran cuvinte scoase  
 Cuvinte dulci, dumnezezești.

In cinstea lui Alah cel mare  
 Fu Domnul mândru înălțat,  
 Dar vremea este nemiloasă,  
 Ea astăzi multe a schimbat.

Din turn poporu-odinioară  
 Chema la rugă-un muezin,  
 Acuma sus, cu jale sună  
 Un clopot mare... dar creștin.

Pe vremuri, din cea sfântă carte,  
 Cânta Maurul umilit  
 Acum, dușmanii... vin, creștinii  
 In vechiul lui lăcaș iubit.

.....  
 În Dom, cu inima în sbucium  
 Privind, cupola, stâlpii 'n rând  
 Stă Almanzor Ben Abdulahul  
 Cuvinte triste murmurând:

O stâlpilor uriași, puternici  
 Podoaba lui Alah, altdati.  
 Acum slujiți celor creștini, voi  
 La cultul lor cel blestemat:

«Voi îndurați de-atâta vreme  
 Povara voastr'atât de grea  
 Și eu cu mult mai slab, să nu'ndur  
 Cu rezemare soarta mea?»

Și... capul Almanzor plecându-l  
 Botezul creștinesc primește —  
 In Domul vechiu dela Cordova  
 Ben Abdulah se creștinește !...

## II

Eșind din Dom, el se aruncă  
 Pe armăsar în sbor voios,  
 Iar vântul cel nebun se joacă  
 Cu păru-i negru și lucios.

Spre cel Castel din Alcoléa  
 Cu zidurile cenușii  
 Unde 'nfloresc în alb migdalii  
 Și portocalii aurii.

Aleargă dornic cavalerul  
 Cântând și fluerând cu drag  
 Il însoțesc și paserile  
 Și râul scoate-un murmur vag

Sus, singură, stă Dona Clara  
 Cu vocea, ca de păsărică,  
 In luptă tatăl ei cel aspru  
 E dus, în țara inamică.

Și cânturi dulci de veselie  
 Se pierd de colo sus venind  
 Și Almanzor vede'n lumină  
 Castelul prin frunziș sticlind.

Dansează mândre curtezane  
 Cu câte-un cavaler trufaș  
 In sală sus, dar Almanzor  
 Din toți, e cel mai dragălaș,

De colo până colo zboară  
 Ca și o pasere, ușor,  
 El tainic damelor șoptește  
 Mereu, cuvinte dulci de dor.

Mănuța alb'a Isabelei  
 El o sărută, dispărând,  
 Apoi se-oprește la Elvira  
 Și o privește, surâzând...

Glumind, pe Eleonora 'ntreabă,  
 De îl iubește azi cumva,  
 Căci iată crucea'n fir de aur  
 Brodată-i pe mantaua sa.

El jură veșnic tuturoră  
 Amorul cel mai înfocat —  
 Și curtezanelor mai jură  
 Că : «astăzi eu m'am botezat!»

### III

Posomorât acum castelul  
 De grea tăcere, stă cuprins,  
 Plecară oaspeții cei veseli  
 Luminile pe rând s'au stins.

Dar, în al nopții întunec  
 Sub vraja dorului nebun  
 Rămas-a Almanzor cu Clara  
 Si'n șoaptă dulci cuvinte-și spun

În brațe 'nlănțue iubita  
 Pe cavalerul cel frumos  
 El, capul pleacă și adoarme  
 La sânul ei cel amoros....

Dintr'o sticlură aurie  
 Ea picură parfum divin  
 Pe bucelele lui Almanzor —  
 Incet el scoate un suspin.

Din rumena-i guriț' apoi  
 Depune-un dulce sărutat  
 Pe bucelele lui Almanzor —  
 În somn el pare întristat.

Și lacrimi isvoresc fierbinți  
 Din ochii ei frumoși — picând  
 Pe bucelele lui Almanzor —  
 El tremură ușor — visând....

...Visează că se află iară  
 Cu capul aplecat, mahnit,  
 În Domul vechiu dela Cordova  
 În care el s'a creștinit.

Și stâlpul toți, plini de mânie  
 Blestem' încep a murmura,  
 Ei numai vor nimic să poarte  
 Și 'ncep a se cutremura.....

Bucăți de piatră cad trosnind  
 De spaimă 's plini cei credincioși  
 Cupola cade — și sub ea  
 Plâng sfinții prea evlavioși!

R. I. IOAN.

## RĂSBUNARE

Prietenia dintre Emil Codreanu și Vasile Huluiță era foarte veche. Fuseseră colegi din clasa întâia liceală și până când au eșit de pe băncile facultății de drept. Amândoi au știut, de-o potrivă, ce este nevoia, bucuria, lipsa, durerea. Amândoi au fost bursieri ai aceluiaș liceu din București, și, mai târziu, când au trebuit să învețe la universitate, amândoi au stat în aceeași cameră mobilată.

Când și-au luat licența au făcut un chefștrașnic; dar numai ei amândoi au mâncat, au băut și s'au îmbătat.

Intr'o zi s'au hotărât să se însoare, — amândoi, bine înțeles, ca să aibă nunta într'aceiaș zi. Ba încă mergeau cu gândurile mai departe, și doreau cu orice preț să găsească două surori, să se facă rude, cumnați. Bine ar fi fost dacă s'ar fi întâmplat lucrurile așa cum doreau ei, și dacă Emil Codreanu n'ar fi întâlnit, într'o familie pe domnișoara Raluca Samurache, de care s'a îndrăgostit.

Emil n'a spus nimica prietenului său. Și doar nu avea nici un motiv să tănuiască această dragoste.

Din ziua aceia, Emil parcă era mai preocupat, mai gânditor, și parcă i-ar fi plăcut să nu mai vorbească așa de mult cu prietenul său. De ce? Poate pentru că dragostea are curiozitățile ei, sau poate pentru că îi plăcea mai mult să se gândească la domnișoara Raluca Samurache, decât să vorbească. Huluță a băgat de seamă această schimbare, dar nu i-a spus nimic, fiindcă îl aștepta pe el să vorbească întâi.

Seara eșeau rar împreună, nu ca mai înainte. Emil se ducea la domnișoara Samurache foarte des; dar totdeauna spunea prietenului său că are o afacere.

O lună a trecut așa. După o lună Huluță n'a mai putut răbda, și și-a luat prietenul la cercetare :

— Emil, tu nu mai ești prietenul meu cel vechiu. Observ la tine o schimbare care mă pune pe gânduri. Tu te ascunzi de mine, și lucrul acesta mă doare, mă doare adânc.“

Emil a căutat să-și ascundă surprinderea, dar n'a putut.

— Vechea noastră prietenie, — începu iar Huluță —, văd că trebuie s'o înmormântăm. Tu nu mai vrei să știm unul de altul, ca mai înainte. Nu face nimic. Tu dezertezi; nu eu.“

Emil se aproprie de prietenul său, îi apucă mâinile, și-i spuse :

— Recunosc că sunt vinovat. M'am ascuns de tine, fără să știu pentru ce anume. Ai să mă ierți însă, când am să-ți spun tot adevărul. Lasă că n'am să-ți spun cine știe ce lucru! Nu știu, zău, însă, pentru ce m'am ascuns de tine. Iată ce este la mijloc. Acum o lună am făcut cunoștință cu o domnișoară, Raluca Samurache, care mi-a plăcut foarte mult. Am început s'o iubesc chiar din momentul acela. Recunosc că ceia ce spun eu este o prostie; dar dragostea nu știe nici de înțelepciune, nici de prostie. I-am scris. Mi-a răspuns. I-am scris din nou, cu mai multă înflăcărare. Mi-a răspuns și ea, cu acelaș entuziasm. Astăzi discutăm, prin scrisori, chestiunea căsătoriei noastre. Iartă-mă, dragul meu prieten, că nu ți-am spus nimica până acum.“

Vasile începu să râdă ; apoi întrebă :

— Și de ce te-ai ascuns ?

— Nici eu nu știu de ce. Lasă, nu mă mai întreba, că nu-ți pot da nici un răspuns.

— În orice caz, felicitările mele ! Mi-ar plăcea să nimerеști bine ; ași fi foarte bucuros. Te rog însă un lucru : să nu te mai ascunzi de mine, și să nu care cumva să nu mă chemi la nuntă.“

Zâmbiră amândoi, privindu-se în ochi.

A mai trecut o lună de la această întâmplare. Emil venea și spunea prietenului său tot ceia ce vorbea cu domnișoara Raluca, și toate glumele pe cari le făceau. Cât era de fericit bietul îndrăgostit !... Peste două săptămâni era sorocită logodna. Invitați puțini ; aproape numai rudele și doi-trei cunoscuți mai de aproape. Peste trei săptămâni de la logodnă a fost nunta. Haine negre, rochii albe, flori, betea, grații, dansuri, cântece, răs șgomotos, veselie mare, glume, cochetărie, muzică militară, mulți invitați și invitate.

Din ziua aceia, Huluță a rămas să locuiască singur în camera cu chirie : dar nu-i părea rău, pentru că el se bucura peste măsură de fericirea vechiului și bunului său prieten. Mânca de multe ori singur, dar mai la fiecare două zile se ducea la masa lui Emil, unde era primit foarte bine.

Ce ochi frumoși, albaștri, avea doamna Raluca Codreanu ! Și ce păr blond și bogat ! De multe ori Huluță, fără să voiască, vorbea mereu despre câte'n lună și'n stele, uitându-se mereu la nevasta fericitului său prieten. Alte ori parcă bătea peste dânsul un vânt rău, care îi lua graiul. Atuncia cădea pe gânduri, și nu-și ridică ochii în sus de cât foarte rar, atunci când doamna Codreanu râdea mai tare, și-și arăta cele două șiraguri de mărgăritare.

Intr'o zi, când a venit Huluță, Codreanu nu era acasă. Lipsa prietenului său l'a bucurat foarte mult. Doamna Codreanu l'a primit cu un zâmbet peste măsură de amețitor. O ! ce inteligente sunt femeile ! Cât de degrabă pricep ele ceia ce se petrece în sufletul unui bărbat slab de fire. Huluță a stat două ceasuri, și Codreanu tot n'a mai venit.

— Trebuie să plec, zise Huluță.

— Foarte bine faci, răspunse doamna Codreanu. Nici să nu-i spui, când te vei întâlni cu dânsul, c'ai fost pe aici, și ai stat de vorbă cu mine două ceasuri.“

Vroia oare doamna Codreanu să-l ispitească ? Nu, nu se poate.

Femeile sunt foarte șirete când vor să cuprindă un bărbat; și au milă de el după ce l'au cuprins.

La despărțire, Huluță i-a sărutat mâna de două ori, și ea n'a arătat nici un semn de nernulțumire. Din contra, și-a arătat șiragurile de mărgăritare. Bunul prieten al lui Codreanu n'a putut să plece chiar atunci. Urechile au început să-i vâjâe, trupul lui tremura de emoție, judecata severă a dispărut, și, ca și cum ar fi fost împins de o colosală putere, s'a repezit la doamna Codreanu, a cuprins-o în brațe, și a sărutat-o cu o patimă nebună. Asta era o infamie. Toată lumea cred că este de părerea mea, afară de nevasta lui Codreanu, care și-a păstrat tot calmul, și a zâmbit înaintea.

— Du-te ! Du-te ! îi spuse lui Huluță, după câteva clipe. Du-te, căci nu vreau să te găsească singur cu mine. Du-te, —și vino când n'o fi el acasă.“

Pe drum s'a izbit cu capul de un felinar: abia atunci și-a dat seama că merge pe străzile unui oraș.

Din ziua aceia nu s'a mai dus la masa vechiului său prieten. Din ziua aceia a început să-l pândească, când nu era acasă, și să intre, mai mult pe furiș, fără să bată în ușă. O ! erau așa de dulci întâlnirile dintre doamna Codreanu și Vasile Huluță !... Și erau așa de sentimentale despărțirile !..

Câteva zile, Codreanu n'a observat lipsa prietenului său de la masă ; apoi a început să se gândească la acest lucru mereu. Unde o fi ? Ce s'o fi făcut ? De sigur, nu era nici o legătură între lipsa lui și găteala prea îngrijită a nevestei sale. E bine oare să-ți treacă prin gând, măcar o clipă, că un prieten așa de bun și așa de vechiu poate să deie prilej de găteală și de sulemeneală femeiei tale? Asta nu se poate. Dar de ce, când era la masa lui Emil, nu-și mai lua ochii de la doamna Raluca Codreanu ? De ce căuta să râdă atunci când râdea și ea, și tăcea atunci când nici ea nu deschidea gura măcar pentru vre-un cuvânt ? Ei ! asta e acum ! Bărbații trebuie să fie politicoși cu femeile, și mai cu seamă cu femeile prietenilor lor.

Gândurile lui Codreanu erau prea multe și prea felurite. De multe ori își apăra, cu mintea numai, nevasta ; alte ori o bănuia, o bănuia mereu, și nu găsea nici un cuvânt de ertare.

Niciodată însă nu trebuie să bănuim pe nimenea, până când nu ne încredințăm. Deci Codreanu și-a pus în gând să spioneze. Pe cine? Pe nevasta lui? O! dar nevasta lui i-a spus de-atâtea ori că

n'ar putea iubi pe altul. Pe prietenul său Vasile Huluiță ? Gândiți-vă că această prietenie nu este de eri sau de alaltăeri, și ar fi o necuviință, dacă nu un păcat, să te mai îndoești de omul cu care ai gustat, de mai bine de treisprezece ani, durerile și bucuriile. Gândiți-vă că aici era o prietenie întărită de vreme, și pusă la încercare de atâtea-ori, și tot de atâtea ori dovedită trainică, bună și întreagă.

Trecutul și împrejurările vorbeau în contra spionajului. Doar inima și gândurile lui mai țineau cu dânsul ; iar el, firește, ținea cu gândurile și inima lui, și nu cu trecutul și împrejurările.

Ziua în care s'a pus să spioneze a fost cea mai nenorocită zi din viață. Nici nu trecuse un ceas de la eșirea lui din casă, și Vasile Huluiță, cu zâmbetul pe buze, intra în locul lui. Doamne ! atâta mișelie ?

A început să-i bată inima cu putere, c'o așa de mare putere, că era să i se oprească respirația. Oare Huluiță era într'adevăr acela care intrase în casă așa de dimineață, când nu era el înăuntru ? Nu-l înșeală vederile ? Nu cumva e altul ? Ori altul, ori Huluiță nu e la mijloc tot aceeași faptă ? Poate ar fi fost mai bine dacă nu tocmai vechiul său prieten i-ar fi zdrobit inima.

A stat în dosul zidului până aproape de ora douăsprezece. Mai rar atâta răbdare într'un suflet de om ! Parcă avea de deslegat o problemă, și avea nevoie de gândire mai aprigă și de vreme mai multă, s'o priceapă. Filosof răbdător nu era. Ce noroc că și-a putut stăpâni întreaga furtună, care i-a răscolit sufletul până în adâncurile cele mai ascunse.

Cu o jumătate de ceas înainte de amiază Huluiță eși din casa prietenului. Codreanu a așteptat să se îndepărteze puțin de casă, apoi, pe o stradă, i-a eșit în față, s'a uitat drept în ochii lui, și, — doamne, cine mă crede ? — a zâmbit, dar un zâmbet cu atâta amărăciune într'ânsul, în cât părea peste măsură de straniu, — o ! tot așa de straniu ca și zâmbetul unui nebun furios.

A avut chiar curajul să vorbească :

— De unde vii, Vasile ?

— Am făcut o excursie până în comuna Militari, și acuma mă întorc.

— „Minți ! răspunse Emil tare ; minți !“

Apoi începu să zâmbească și mai straniu, și mai fioros.

— Tu n'ai fost în comuna Militari. Iată un păr lung de femeie pe

haina ta.... A-ha! e blondă... E blondă ca și nevasta mea. trebuie să aibă ochii albaștri, ca și nevasta mea.“

Vasile Huluță îngălbeni. Inima îi bătea rar și smuncit. Știe oare Codreanu ceva? Cine i-a spus? Raluca? Nu se poate. Vecinii? Nu se poate. Să fi bănuț el singur? Nu i-a dat prilej.

— Și o iubești mult, continuă Codreanu. O iubești ca un nebun, fără măsură. Pentru dânsa ești în stare să faci chiar crime, și să-ți pătezi conștiința pentru totdeauna.“

Fără îndoială că Emil Codreanu știa totul, se gândea Huluță. Inșă nu trebuia să se dea pe față, să-și mărturisească infamia.

Deci, o sforțare uriașă, un curaj sălbatic, un surâs silnic și Emil nu-l va mai bănuț.

— Știu, Vasile. Acuma ai eșit din casa mea. Știu totul. Nimica nu-mi rămâne neștiut. Tu vii foarte des în casa mea, și totdeauna vii după ce plec eu.“

Cel din urmă grăunte de roșeață din fața lui Huluță dispăru. Parcă înțepenisese locului. Nu făcea nici o mișcare; nici măcar nu clipea din ochi.

Emil își continuă vorba înainte :

— Și ești cu o jumătate de ceas înainte de a veni eu acasă; de pildă, acuma. Imi pare foarte rău că tocmai tu, un băiat atâta de bun, să te înjosești așa de mult. Iată, vezi, eu știu totul. Știu că ești îndrăgostit de servitoarea mea, care e tot așa de blondă ca Raluca.“

La auzul celor din urmă cuvinte, un vâl ușor de nădejde îi cuprinsese inima cu iuțea unui fulger. Emil vorbea înainte.

— Ar fi bine să-ți cauți o fată de oameni cum se cade, să te înșori, și să nu mai fii nevoit a te înșosi atâta. Cât de greu îmi vine să mă deprind cu ideia că vechiul meu prieten iubește cu atâta patimă servitoarea mea !... Cunosc părul acesta lung. Să nu protestezi, căci nu te cred. O ! cunosc părul foarte bine. E un fir de păr din capul servitoarei mele. Nu e așa? Drept este că și nevastă-mea e blondă, dar cel mai bun prieten al meu, tu, tu nu-mi poți spune că firul acesta de păr blond e din capul Ralucăi...

Intinse mâna lui Huluță și se desprățiră. Vasile plecă într'o parte. Emil în altă parte, dar nu spre casa lui, pe care n'a mai văzut'o de atunci.

AL. GH. DOINARU

## CÂNTEC

— LĂUTARULUI —

*Din scripea spartă, cu vechi strune,  
Să-mi cânti de jale, lăutar,  
Că'n noaptea asta, nu pot spune,  
De nu beau ultimul pahar.*

*Un dor de alte vremi mă'ncinge  
— Și mă robește-atât de rău,  
Că nu pot ști, de nu m'oi stinge,  
În clipa cântecului tău!*

M. FAUR.

## PESTE GARD

Tot satul — și Corodul nu-i tocmai așa de mic, părea ca adormit sub în-doita putere, a arșiței soarelui și a sărbătorii de astăzi: profetul Ilie Tesviteanul.

Era prin amiază; cei bătrâni se odihneau pe supt câte un copac mai umbros, fetele începeau a se găti pentru horă, iar flăcăii, aproape toți, se tocmeau cu lăutarii în crâșma jupânesii Anica Mititeloiaia.

Gheorghe Nițu, și-a lăsat în casă nevasta și cele două fete ale lui și așa cum era numai în cămașă și ȋțari s'a apropiat de locul vecinului său, punându-și coatele pe gard și uitându-se cu multă luare-aminte la casa abia ridicată din lemn, a acestuia.

Când să plece, iacă și Chiriș că iese de dindosul casei.

— „Ce mai faci, cumetre Vasile?“

— „Tot cu treaba: i-a prin' prejurul casei,“ răspunse Chiriș dând cu ochii de cumătru-său.

— „Azi te mai odihnești și dumneata că-i sărbătoare, dar gândesc eu că ți-o fi urât al dracului“.

— „De!... cam așa, dar tot mai robotesc pe ici pe colea; mai găsesc câte-un lemn, îl prubuluesc la câte ceva așa în legea mea, că meșter nu's. Toate ar mai merge cum ar merge, dar chilerul acesta mă tot năcăjește mereu: pe semne că lutul ori nășipul a fost rău, că tot se nărue într'una“

— „Se vede treaba că lutul n'a fost bun“ zise Nițu luându-și un aer de cunoscător în asemenea materii.

— Ba și nisipul n'a oîst el grăunțos, aspru așa cum aș fi vrut; am luat și eu de care mi-a căzut mai la îndămână și m'a ținut mai ieftin și acuma văd că m'am păcălit.

Și așa, din vorbă în vorbă, unul una, altul alta, nu se mai îndurau să se deslipească de lângă gard. Iși spuneau pătăranii de-ale lor, cât necaz ai până ce faci o casă, istorii peste istorii, până când Nițu zice într'o vreme:

— D'apoi la Matcă, ici o palmă de loc, aproape de dealul Cernicariilor, cum crezi că a fost? Tot așa; ferească Dumnezeu de ceasul cel rău și de locul necurat. Să-ți vinzi tot până la cămeșă și să fugi de să-ți scoți ochii!

Se apucase un boer, i-am uitat porecla că avea un nume încâlcit de tot, să-și facă o casă pe un colț de moșie. O zidise din cărămidă și acum își închipuia acoperișul; meșterii lucrau de dimineață până sara; așezase grinzile, coștoroabele și căpriorii, făcuse boldurile casei și mai rămânea ca boerul să aducă tinicheua și boiangiul.

Dar vezi 'mneata, tocmai locul unde are casa, era loc necurat și dăruit pe veci diavolilor, de un altul care stăpânise mai înainte moșia aceea. Când a venit boerul să-și mai vadă casa, i-a ieșit înaintea un alt boer îmbrăcat în straie negre, cu pălărie de paie, galbenă, în cap, cu mănuși, cu ghete și au început a se sfădi: „N'ai să faci casa aici că e locul nostru“ zicea dracul, căci nu era de cât el în picioare. „Ba am să fac, că aici e locul meu și așa vreau“. „Ba n'ai să faci“ îi mai zise dracul. „Ba am să fac și să vedem care-o fi mai tare“ zicea boerul cu casa, neștiind cu cine are de-a-face.

Și cum îți spun, deodată s'a pomenit boerul nostru cu o ploaie de pietre peste capul lui, a zidarilor și a lemnarilor, că au început a fugi cari 'ncotro apucau.

Asta s'a întâmplat într'o Joi. Tot în săptămâna aceea, Sâmbăta sara, trecând pe acolo niște lăutari la o nuntă în Măcișeni, le-a eșit înaintea tot dracul acela îmbrăcat boerește și i-au rugat să mâne noaptea la el, că are o petrecere, un bairam mare cu tãmbălău și are să-l plătească bine de tot. Lăutarii, fiindcă tot erau în drumul lor, s'au gândit, s'au rãsgãndit și la urma-urmei au primit numai ca mâne disde-dimineață să le dea voie să plece, căci pierdeau arvona de la nuntă. Boerul s'a învoit repede, fără dichisuri și tocmele multe și lăutarii au intrat în casă.

Toți dracii erau adunați acolo, dar pasă-mi-te să-i cunoști.. căci erau îmbrăcați leit cum sunt boerii la oraș.

Chiriș, cam fricos de feul lui și cum punea în legătură istoria

lui Nițu cu casa care o înjgheba, cum a văzut pe nevastă-sa eșind pe afară, strigă la dânsa:

— Măi nevastă, i-a vină 'ncoace de-ascultă și tu o parascovenie de n'ai mai dormi cât e nopticica de mare și ți-a fi frică și ziua.

Nevastă-sa Casuca, rotofec ca o pară harbuzească, auzind vorba lui bărbatu-său se îndreaptă încet spre gard legănându-se ca o rața leșască, ținând în mână o ulcică cu apă, căci tocmai vroia să se spele pe ochi.

— Ei, ce-i? zise ea apropiindu-se Chiriș, fără să se uite la dânsa, cu ca macul.

— Ascultă aici, îi răspunse Chiriș, fără să se uite la dânsa, cu ochii țintă în ochi lui Nițu, căutând par'că să-i ghicească toate gândurile.

— Apoi tot ceace am să vă spun de acum înaintea, urmă Nițu, bucurios că mai are un ascultător, vă spun din ceea ce am văzut eu cu ochii și am auzit cu urechile mele, căci printre lăutari era și mirele, iar mirele e acela care acum stă în fața dumneavoastră și vă ține de vorbă.

— Dumneata cumetre? grăi Chiriș în culmea mirării.

— Tocmai eu, iacă-așa cum vă văd, numai că atunci altfel îmi era feleșagul: eram mai tânăr și mai fercheș.

— Asta când cu nevasta cea dintâi? observă Casuca, cerând să intre și ea în vorba oamenilor.

— Cu aceia bate-o-ar pustia, că multe am mai pățit pe urma ei, oftă amărât Nițu.

— Ei și pe urmă ce s'a mai întâmplat? întrebă Chiriș doritor să afle sfârșitul povestirii și cam ciudos pe nevastă-sa că lungeste vorba.

— Ce crezi că mi-s'a întâmplat? Boerii aceia ne-au poftit pe toți în casă, ne-au înduplecat cu mare greu să ședem pe niște canapele de-ți era mai mare milă să le atingi, ne-au dat întâi dulceți, pe urmă cafele, iar tutun să luăm cât vrem dintr'o ladă mare. De!... de unde să ne treacă nouă prin minte pe cine avem în fața noastră!

Toți ne miram cât berechet a dat peste noi; ba lăutarii șopteau ei în de ei, că dacă i-a ținea și mâni tot așa pe palmă; nici nu mai merg la nuntă; din pricina asta eu singur dintre toți eram mai amărât. Atunci un drac, văzându-mă așa de oțărât, vine drept la mine și îmi dă un pumn plin de aur. Când i-am văzut, nu știam ce să fac? Să-i iau ori să nu-i las? Am crezut la început că vrea să-și rădă boerul de mine, că vrea să mă încerce, dar dacă am văzut că mi-i bagă cu de-a-

silă în buzunar, i-am luat și eu, cu gând să fac o nuntă mai frumoasă și să-i duc miresei un dar mai deochet.

Pe urmă am dat zbranca prin mâncări și ne-am linciorit în vin cât am vrut noi, ca peștele în apă. Boerii, foarte primitori, nici nu vroiau să guste până ce mai întâi nu ne dădea și nouă.

Așa am băut noi, știi colea, băătură la cataramă, până ce am început a face izădă și pe jos de era o bleșcăraie de vin, ca apa împrejurul unei fântâni, iar când am mai auzit glasul scripcelor și isonul cobzelor, apoi ține-o Pârleo, ne-a cuprins o veselie de nu mai știam unde ne aflăm. Am uitat că ei sunt boeri și noi țărani și ne-am pus pe un joc, frate, pe-un dănțălau de săreau scândurile din cue și se năruia tencuiala bagdadii peste noi.

După fiecare cântec, ne mai odihneam puținel și în vremea asta boerii ne umpleau cu aur buzunările noastre; pe urmă, doi draci, lua unul cobza, altul scripca și hârjoana se începea din nou și mai cu furie. Eu unul îmi luasem acumă grija de nuntă și o amânasem pe Duminica viitoare.

— Măi, măi... m'tă-tă-tă!... Dar grozavă istorie! Nu'ți era frică? Întrerupse Chiriș mirându-se de voinicia lui cumătru-său.

— Cum? Frică? Nici de fel... dacă erau, mă rog, oameni ca și noi! Unul doar era mai înalt, o cocârlă de parcă-i pierduse Dumnezeu măsura, alătura cu o bahahue de băborniță slabă scândură, ce ședea lungită pe o canapea, creață la obraz ca straifida și tot fuma niște mahorcă că ne ametișe; iar altul, șchiop, stropșit mama lui Dumnezeu, care tot umbla de colo-colo frunza frâsinelului: șontâc-șontâc, fără nici o treabă, mai mult încurca lumea.

Noi ne tot miram că ce iel de boeri sunt ăceștia, de se iau de gât cu noi și ne dă bani și băătură așa de florile mărului! De cunoscut nu cunoșteam pe nici unul, dar mă tot uitam la ei, să-i țin minte, când mă voi întâlni cu vre-o unul, să-mi scot măcar căciula din cap.

— Poate ți-i dor să te mai întâlnești? râse sgomotos Casuca, de-i sălta pântecile ca o minge supt pestelcă.

— Pușchea pe limbă-ți! Să mă ferească sfântul cât oi fi ș'oi trăi!

— Ei și pe urmă? întrebă nerăbdător Chiriș, schimbând greutatea corpului când pe un picior, când pe celălalt, din pricina oboselei.

— Adoua zi dimineață, când ne-am uitat unul la altul, am rămas încremeniți; de frică, ni-se făcuse pielea pe mâni numai buburuți ca pielea găinii după ce o jumulești de pene; și ștergeam noi la ochi într'o părere, doar s'a schimba fața lucrurilor, dar degeaba.

Toți erau cucuiți pe grinzile și căpriorii casei, par'că eram în

scrânciob la Paști. Ne-am căutat prin buzunare să mai vedem banii și când le-am găsit pline cu cărbuni, ne-a bufnit un râs înfundat de să ne apuce vătămătura, nu altceva. De!... bogăți 'or fi dracii dar și la ei banii sunt cu ciubote roșii, nu-i asvârle așa una—două, pe toate drumurile. Dar gândiți măcar că eram sături? Par'că mâncasem sco-verzi, curat vorba ceia; eram lihnii de foame de ni-se lipise pânțele de șira spinării și trudiți de atâta zbânțuială că rupsesem o păreche de pingele, iar hainele pe noi erau ferfeniță.

Cât despre boieri, adicătelea despre draci, nici picior nu se vedea. Am tăcut noi cât am tăcut, tot uitându-ne unul la altul și văzând că nici dracii nu vin, nici de acolo nu ne putem da jos, am început a crâinică cât ne ținea gura, ca niște besmetici.

Pe la o amiază a venit iar boerul cel adevărat, cu sobor de popi, cu dascăli, cu icoane și cu o mulțime de norod după dânșii ca la târnosirea unei biserici.

Când ne-au văzut cocoțați pe sus, alții atârnați de grinzi, ca toamna clădările de poamă coarnă, s'au crucit crezând că noi suntem dracii. Țigani, mai groși de obraz și-au și dat în teapă, începând a se bocă înspăimântați, care mai de care, par'că se băteau calicii la gura lor. „Hauleu boierule, fie-ți mila și da noi și poruncește să ne mai dea și pa jos, că ne-am săturată sburând pa sus dă astă noapte“. Boerul a început a râde, iar lumea atunci ne-a înțeles că suntem creștini și ne-a dat mână de ajutor de ne-am scoborât jos. Lăutarii, cum s'au văzut la pământ și-au și luat tâlpășița, rara-rara, că nici nu le-am prins de veste; vorba Românului: fugiți călcâi că v'ajung.

S'au făcut pe urmă rugăciuni peste rugăciuni, dar degeaba; cum veneau meșterii la lucru, toți dracii săreau și-i sburătăceau cu pietre, de n'aveai chip nici să fugi.

Dacă a văzut boerul că n'o poate drege nic într'un fel, a lăsat casa nemântuită așa cum se găsea și de atunci s'a tot dărâmat de ploi și de vânturi, că acuma stă aplecată într'o râlă ca șapca neamțului când e afumat.

— Dar 'mneata, ce-ai mai făcut pe urmă? întrebă Chiriș, curios din cale-afară, uitând de arșița soarelui și zăpușeala din aer, care îi făcea să-și șteargă mereu sudorea de pe frunte, cu mâneca cămașei.

— Ce să fac? M'am dus la Măcișeni de-a-dreptul la popă, i-am spus toată istoria, mi-a cetit vre-o două molifte, m'a miruit și pe urmă m'am dus acasă la mireasă. Când le-am spus și lor ce-am pățit, s'au minunat cu toții și nu mai mântuiau făcând la cruce, de-mi părea și

minunat cu toții și nu mai măntuiau făcând la cruci, de-mi părea s' rãu acuma că am început vorba. Toți se fereau de mine, iar mireasa mai mult ca toată lumea; nu-i vorbă, nunta tot am făcut-o eu în ziua aceea dar mai supt sară.

Casuca, cum a înțeles că s'a isprăvit povestirea, s'a răsucit în loc pe călcâe, cum fac soldații stânga 'mprejur și o luă grăbit spre casă bolborosind:

— Dar bine că s'o măntuit odată și cu asta, că mă uitasem și pe mine! Fata mea trebuie să fie gata și eu măcar nici nu's pieptănată; asta-i curat: lasă-ți lucru' și-ți iea mucu!

Chiriș, care simțea că trebuie să mai spună ceva cumătrul Gheorghe, îi zice nevastă-sa cu un ton supărat:

— Fugi și tu tocmai acuma la spartul iarmarocului.

— „Mă duc, mă duc, că mă așteaptă fata“ mai vorbi Casuca fără să se uite înapoi.

— Și iacă-așa cumetre, adăugă Nițu complectând povestrea, în iarna aceea am adus și eu popa în ajunul Bobotezii și am făcut iordanul în casă. De-atunci mulțumesc lui Dumnezeu, nu mi-s'a mai întâmplat așa ceva, dar cu nevasta tot nu m'am putut împăca. Cum începeam a ne sfădi, din „spurcat“ nu mă mai scotea și de aceea m'am descotorisit și eu de ea. Acuma cu astălantă de-a doua, tot mai merge, dar nici eu nu i-am spus întâmplarea asta; m'am învățat minte.

Chiriș sta gânditor, cu ochii pironiți în pământ; îl cam spăriese cumătru-seu, care sta privind la el zâmbindu-i răutăcios pe supt mustăți.

Deodată un fâșâit de fuste de cit, noi, cromolite, făcu pe Nițu să-și ia coatele de pe gard și să se uite înapoi. Fetele lui amândouă, gătite numai în horbote și îmbujorate de căldură, împreună cu nevastă-sa și un zamporojan de băiat ce se ținea fudul de rochia ei, ieșeau pe poartă.

Nițu venind spre ele, fără să-și mai ia ziua bună de la Chiriș, le zice:

— D'apoi ce-ați pornit-o pe herbuzeala asta? Mai stați o leacă că esă acuș și Catinca lui cumătru-meu și v-eți duce odată la horă.

Constantin Doboș.

---

## SONET

D-LUI I. GHERGHEL

*Pe lanuri se coboară umbra serii  
 Și adierea'n văi, cald răzlețită —  
 Din suc de rujă, aromat, urzită  
 Și răsufierea fragedă a zării —*

*Se-abate pe poteca tănuită,  
 Se perde prin răchitele cărării;  
 Și omu'ntins sub cort, a tremurării,  
 Aripă simte'n juru'i aromită...*

*Se șterge'n zare geana sur-ai luncii,  
 Și Boaz obosit de focul muncii  
 Chemând în somnu-i vrăjile minciunii,*

*Cum boabele de grâu pe cer coboară  
 Din umbra nopții și din para lunii  
 Uurzită-i pare-n ușă o fecioară...*

A. F.

## NOCTURNĂ

*A expiat amurgul —  
 E noapte'n toată firea....  
 Ca n ora când creștinii  
 Jelit-au adormirea.*

*Noi, ne-afundăm în umbra  
 Tot mai amăgitoare....  
 Fugim de om, eum fuge  
 Un liliae de soare.*

MIHAIL FAUR.

## TATĂL

Omul despre care e să se povestească era cel mai de seamă din toată parochia din care făcea parte. El se chema Thord Oeveraas (citește Thord Överos).

Intr'o zi el stete în camera de lucru a parochului, mândru și voinic, iar pe față îi era întipărită seriozitatea.

— „Am căpătat un fecior — zise dânsul — și ași vrea să-l botez“.

— „Și cum să-i punem numele?“.

— „Finn, c'asa l'a chemat și pe tata“.

— „Dar nași cine sânt? mai întrebă parochul.

Omul îi numi și pe acestia: erau bărbați și femei din familiile cele mai cu vază din sat și rudă cu dânsul.

— Mai vrei alt-ceva? întrebă pastorul, ridicându-și capul și privind-l.

Țăranul stătu o clipă pe gânduri.

— „Mi-ar plăcea să fie botezat singur,“ răspunse el.

— „Adică vrei să zici să fie botezat într'o zi de lucru?“.

— Sâmbăta viitoare, la ceasul 12“.

— „Alt-ceva mai vrei? întrebă iarăși pastorul.

— „De, nu știi să fi mai vrut alt-ce-va“.

Țăranul își învârtea căciula, tot uitându-se la dânsa, ca și când ar fi vrut să plece. Atunci se sculă pastorul.

„Încă un lucru,“ zise el, înaintând către țăran și luându-i mâna, îl privi țintă în ochi:

„Să deie Domnul ca să-ți fie copilul spre mântuire“.

După 16 ani de la această zi, Thord fu iarăși în camera parochului.

— „Te ții bine Thord“ zise acesta, neobservând nici-o schimbare în înfățișarea țăranului.

— „D'apoi că nu m'a călcat nici-un năcaz“ răspunse Thord.

De astă dată preotul tăcu, apoi după o clipă adăogă:

— „Ei, astă seară ce dorești?“.

— „Astă seară viu pentru fiu-meu care trebuie să fie confirmat mâne“.

— „E un băiat vioi“.

— „Nu plătesc taxele până n'oi auzi al câtelea o să fie orânduit el la biserică“.

— „Am hotărât să fie cel'dintâi“.

— „Am înțeles; i iată, poftiți, zece taleri“.

— „Mai dorești alt-ceva?“ întrebă pastorul, uitându-se la dânsul.

— „De calea asta nu mai doresc nimic“.

Și Thord plecă.

Iarăși trecură opt ani și într'o zi se auzi larmă în fața cancelariei parochului, căci veneau omeni mulți cu Thord în frunte.

Pastorul, ridicându-și ochii, îl recunoscă îndată.

— „Astă-seară vii cu lume multă, Thord“.

— „Păi v'ăși ruga pentru înștiințările de nunta lui fiu-meu; o să se însoare și să iee pe Karin Storliden, fata lui Gudmund, care și el e de față“.

— „Asta-i fata cea mai bogată din sat“.

— „Așa se zice,“ răspunse țaranul, dându-și părul în sus.

Pastorul stete o clipă ca dus pe gânduri; apoi fără să zică vr'o vorbă, scrisese numele în condici și oamenii iscălră.

Thord puse trei taleri pe masă.

— „Mie mi se cuvine numai unul“ zise parochul.

— „Știm noi; e doar singurul meu fecior și mi-ar fi aminte să se facă lucrurile din plin“.

Atunci pastorul luă banii.

— „Pentru a treia oară vii la mine în dârdora lui fiu-teu, Thord“.

„De calea asta însă am sfârșit cu el“ răspunse Thord; își legă apoi punga, dete binețe parochului și ieși cu oamenii după dânsul.

Patru-sprezece zile după aceasta, pe o vreme liniștită, tatăl și feciorul vâsleau peste apă către Storliden, pentru ca să iee înțelegere cu cei de acolo asupra nunții.

— „Banca asta nu e așezată bine, că se tot mișcă sub mine“ zise băitul și se ridică s'o pună cum trebuie. De odată însă alunecă scândura pe care stătea cu picioarele și atunci el de-abia avu vreme să-și întindă brațele și să dea un țipăt, căci căzu în apă.

— „Apucă-te de lopată!“ strigă tatăl ridicându-se repede și întinzându-i vâsla. După ce încercase de câte-va ori să se acate de ea, băiatul fu părăsit de puteri.

— „Ține-te bine!“ strigă iarăși tatăl și vâsli spre el. În același timp însă băiatul se rostogoli pe spate, aruncă tatălui său o privire lungă și se cufundă.

Lui Thord nici nu-i venea să creadă așa ce-va.

El opri luntrea, își aținti ochii asupra locului unde i se cufundase feciorul, ca și când acesta ar fi trebuit să mai iese la suprafața apei. Se

ridică câte-va bășici și încă altele, apoi una mare care se sparse. Și apa se întinse iarăși liniștită ca o oglindă.

Trei zile și trei nopți, tatăl fu văzut vâslind împrejurul aceluia loc, fără să se lipească somnul de el, ori să pună ce-va pe limbă. Iși căuta feciorul.

Și în dimineața zilei celei de a treia îl găsi și singur porni cu el în spinare peste dealuri și-l duse acasă.

Să îi tot trecut un an de la ziua aceea. Era într-o seară de toamnă târziu când pastorul aude pe cine-va umblând prin tindă și bojbăind după clanta de la ușă. Preotul deschise și atunci intră înăuntru un om înalt, gârbovit și slab. Părul îi era alb. Pastorul se uită mult la dânsul până să-l recunoască. Era Thord.

— „Tocmai așa de târziu vii? zise preotul și îi stete înainte“.

— „O, da târziu viu!“ răspunse Thord așezându-se pe un scaun. Așează și pastorul și stete așa, în așteptare. Și multă vreme tu tăcere. În sfârșit Thord rupse de zise:

„Am ce-va la mine și ași vrea bucuros ca să se deie săracilor.

„Vreau să se facă un așezământ de binefăcătoare care să poarte numele lui fiu-meu“.

Se sculă apoi, puse banii pe masă și iarăși se așeză.

Pastorul îi numără.

„Sânt mulți“ zise el.

— „E jumătate din prețul ogrăzii mele, pe care am vândut-o azi“.

Preotul stete mult, ca dus pe gânduri, apoi întrebă cu blândețe:

„Și de-acum încolo ce-ai de gând să faci?“.

— „Ce-va mai bun“.

Și iarăși rămaseră amândoi duși pe gânduri. Thord stătea cu privirile în jos, iar preotul se uita țintă la dânsul.

Atunci preotul zise încet și rar:

„Acuma cred că ți-a fost feciorul spre mântuire“.

— „Tot așa gândesc și eu“ răspunse Thord și ridicându-și ochii, două lacrimi îi lunecară încet pe obraji.

## LUPTĂ DE CĂLĂREȚI

—DUPĂ TH. GAUTIER.—

Mi s'a părut eri ziua, (desigur că băusem),  
Că văd pe pod, o luptă de aprigi călăreți,  
Toți îmbrăcați în zale și cai în carapace,  
Putând să'nfrunte valuri de lănci și de săgeți.

Pe căști, cap de balaur, purtau spre'nșiorare,  
 Meduze de aramă căscău ochi rătăciți  
 Pe marile lor scuturi, ornate'n mod fantastic,  
 Și solzi d'ojel, pe umeri, s'acopăr spălăciți.

Diņ timp în timp, pe malul arcadelor uriașe.  
 Rănit, perzând diņ cumpăt, uņ călăreț cădea  
 Cu cal cu tot, în apa profundă, ca o gură  
 De crocodil, imensă, ce tot deschisă sta.

. . . . .

Voi, poște ne'mplinite, voi gânduri făr'urmare,  
 Zadarnic, vreți a trece pe podul ne ndurat:  
 Doar trupurile'nfrânate, cu armele locite,  
 Dormi-vor în abizul, etern, nemăsuraț!

N. BUDURESCU.

## ȘTIRI ȘI INFORMAȚII

\* O mână de scriitori pregătesc un volum de omagiu d-lui Mihalache Dragomirescu, pentru întinsa și seaca sa activitate literară. Volumul de omagiu va cuprinde tot ceiace s'a scris în diferite timpuri, de acei cari și-au îndreptat ironia spre directorul «Convorbirilor Critice». Volumul va conține și o bucată mai lungă în versuri, — «Mihalachiada» — (Vezi «Smaraida») de d. Al. Gh. Doinaru.

\* Curioasă mentalitate trebuie să aibă d. Mihalache Dragoslavomirescu, dacă pune, într'o carte de citire pentru nu știu care clasă gimnazială, bucăți din... nu râdeți!... *Ion Dragoslav, Corneliu Moldovan*, etc. O mai mare batjocură, pentru autorii noștri clasici, și autorii consacrați și recunoscuți de atâta vreme, nu se putea s'o aducă decât d. Mihalache. Ne pare foarte rău că pe coperta acelei cărți am găsit și numele d-lui Gh. Adamescu.

\* Societatea de lectură «Andrei Șaguna» din Sibiu s'a constituit pe anul școlar 1909—10 în ședința ținută la 29 Aug. (11 Sept.) 1909 sub presiul P. C. Sale D-lui Dr. E. Roșca, director seminarial protosincol în modul următor: președinte: Dr. Nicolae Bălan prof., vicepreședinte: Nicodim Cristea, secretar I: Ioan Evușianu, secretar II: Ilie Paștină, cassier: Valeriu Judele, controlor: Vasile Sava, bibliotecar: Iosif Popp, econom: Nicolae Lazăr.

Membrii în comisiunea literară: Georgiu Ciupe, Victor Iacob, Iosif Drăgoiu, Grigore Vermeșan, Iosif Trifa, Achil Barcianu, Ioan Budu, Damaschin Ioanoviciu, Vasile Stoicania.

NASTRATIN ET COMP.